

Ако и да имаше много да опонира, Бойковски мълчеше. Само еднаж-дваж се меко прозвѣна.

— Григоре, искамъ да видя она министъръ твой приятель...

— За сега, не може, тате: занятъ е човѣкътъ съ много работи.

— Ами дѣдовото Пенково момче, подзе старецътъ, дѣто го видѣхъ завчера тамъ на... — какъ го рекоха? — при многото война, и за дѣто ти говорихъ, съ голѣмитѣ пискюли прѣзъ рамо де, какъвъ е чинъ? Трѣбва голѣмъ да е!...

— Поручикъ, тате!

Дѣдо Генко за прѣвъ пѣтъ въ живота си чуваше тая дума. Не дочу ли добръ или я не разбра — и той самъ не знаеше, та въпросително погледна сина. Като Бойковски мълчеше, старецътъ запита изново:

— Какъ? какъ рече?

— Поручикъ! изговори ясно и натъртено Бойковски.

— Азъ хичъ не разбирамъ тия ваши нови думи! Кажи ми ти мене: юзбашия ли, милязиминъ ли, колъ-аасъ ли, миралай ли?

— Ехъ, тате, отдѣ да зная тия турски имена? Чини ми се, е нѣщо като юзбашия,...

— Хубаво, хубаво!... Ама и неговата плата трѣбва да е бая голѣмичка!... 20—30 алтъна, а?

— Нѣщо по-малко!...

Разговорътъ клонѣше къмъ края си: темитѣ по него бѣха — за сега поне — изчерпани, пакъ и у двамата събесѣдници охотата за разискване бѣше минала.

Нощта вече се прѣваляше. Мѣсечината бѣше извървѣла половината си пѣтъ. Кокоската бѣше се издигнала тъкмо надъ зенита. Прилѣпчивата прозвѣка обиколи и баща, и синъ нѣколко пѣти. Бесѣдата се разтуря.

Като се прибра вкъщи, дѣдо Генко дълго врѣме не можа да заспи: обръща се ту на тая, ту на оная страна, завива се, отвива се, ставъ, лѣгъ. Напраздно и дълго врѣме си бѣхъта главата да анализира и да разбере съ своя старешки умъ всичко, що чу и видѣ тая вечеръ и по-прѣди.